

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2012. gada 13. septembra rīkojumu lietā T-369/11 *Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE*/Eiropas Komisija, Eiropas Savienības delegācija Turcijā, *Central Finance & Contracts Unit (CFCU)* 2012. gada 16. novembrī iesniedza *Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE*

(Lieta C-520/12 P)

(2013/C 26/66)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE* (pārstāvis — A. Krystallidis, Δικηγόρος)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, Eiropas Savienības delegācija Turcijā, *Central Finance & Contracts Unit (CFCU)*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto rīkojumu;
- atzīt tās prasību Vispārējā tiesā par pieņemamu;
- izspriest lietu un atlīdzināt zaudējumus, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai nodarīti ar atbildētājas 2011. gada 5. aprīļa pretlikumīgo lēmumu, kuru pieņēmusi ES delegācija Turcijā un kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja saņēmusi 2011. gada 6. aprīlī, un ar kuru tika atcelta līguma “Eiropas un Turcijas uzņēmējdarbības centru tīkla paplašināšana *Sivas, Antakya, Batman* un *Van* — *EuropeAid/128621/D/SER/TR*” piešķiršana konsorcijs *DIADIKASIA BUSINESS CONSULTANTS S.A. (GR)* — *WYG INTERNATIONAL LTD (UK)* — *DELEEUW INTERNATIONAL LTD (TR)* — *CYBERPARK (TR)* saistībā ar apgalvotajiem nepatiesiem paziņojumiem attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas horizontālajām interesēm šajā lietā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan apelācijas instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Sava pirmā pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, piemērojot Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā — “LES”) 263. pantu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā uzskatīja, ka minētajā pantā ietvertais “iestādes” jēdziens attiecas tikai uz Eiropas Savienības iestādēm, bet nevis arī uz Eiropas Savienības darbiniekiem, jo arī tiem ir tāds pats pienākums atlīdzināt zaudējumus, kas personām radušies to rīcības dēļ.

Otrā pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu un nav ievērojusi Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK) 6. pantu (tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu) un 13. pantu (tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību) kā Savienības

tiesību pamatprincipus, jo tā apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību noraidīja kā nepieņemamu, neatsaucoties uz tās apsvērumiem saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildi par nepieņemamību, kas attiecas uz atbilstošo judikatūru saistībā ar Savienības darbinieku radītajiem zaudējumiem (Tiesas 1969. gada 10. jūlija spriedums lietā 9/69 *Sayag* un *Zurich*, *Recueil*, 329. lpp.; 1971. gada 28. aprīļa spriedums lietā 4/96 *Lütticke*/Komisija, *Recueil*, 325. lpp., un 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp.) un LESD 263. panta interpretāciju saskaņā ar minēto judikatūru. Vispārējā tiesa neesot arī atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kas attiecas uz to, ka atbildētāja ir pieļāvusi smagu Savienības tiesību tiesiskās noteiktības, tiesiskās palāvēības aizsardzības un tiesību tikt uzklautam pamatprincipus, kā arī Komisijas labas administratīvās prakses kodeksa 4. pantu.

Trešā pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pirmajā instancē esot kļūdaini atspoguļojusi apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtos pierādījumus, kā arī tos sagrozījusi, nolemjot, ka “tikai *CFCU* bija līgumslēdzējas iestādes pilnvaras [...], lai pieņemtu attiecīgo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas lēmumu [...], un ka Komisijas kompetencē bija tikai pārbaudīt, vai ir ievēroti ES finansējuma piešķiršanas nosacījumi”, ņemot vērā dokumentus, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija iesniegusi Vispārējā tiesā un kuri būtībā pierāda, ka *CFCU* darbojas Komisijas uzraudzībā un atbilstoši tās noteiktajiem ierobežojumiem. Līdz ar to secinājumi pārsūdzētajā rīkojumā ir kļūdaini un ar tiem esot sagrozīti Vispārējās tiesas rīcībā esošie pierādījumi.

Prasība, kas celta 2012. gada 19. novembrī — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-525/12)

(2013/C 26/67)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — E. Manhaeve un G. Wilms)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, izslēdzot atsevišķus pakalpojumus no jēdziena “ūdens pakalpojumi” interpretācijas, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 23. oktobra Direktīvā 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (Ūdens pamatdirektīva) (¹), un īpaši tās 2. panta 38. punktā un 9. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.